

Arrest

nr. 100 079 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat M. NDIKUMASABO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde M. C. (...) te heten, de Angolese nationaliteit te bezitten en Bakongo als etnie te hebben. U bent geboren te X op X. Sinds uw ouders Angola in 2003 verlieten, groeide u samen met uw zussen M. Y.(...) (CGVS nr. 1115889) en T.(...) op te Maquela (provincie Uige). Jullie woonden eerst twee jaar in Palanka (provincie Uige) in een huis dat jullie van de kerk kregen, omdat uw vader pastoor geweest is. Nadien verhuisden u, Y.(...) en T.(...) naar Luanda, waar jullie tot 9 september 2009 in een ander huis dat jullie van de kerk uit liefdadigheid kregen, woonden. Uw zus Y.(...) leerde begin 2009 Manuel José,

een commandant bij de Angolese politie, kennen. Manuel José dreigde ermee uw zus Y.(...), maar eveneens u en uw zus T.(...) te doden, indien Y.(...) niet met hem zou huwen. Op 9 september 2009, huwde Y.(...) op traditionele wijze met Manuel José, en gingen u en uw zussen Y.(...) en T.(...) bij hem wonen. Manuel José verkrachtte uw zus Y.(...) verschillende keren en gebruikte veel geweld tegen haar en ook u en T.(...) werden door hem geslagen. Op 23 april 2011 konden u, uw zus Y.(...) en uw zus T.(...), met de hulp van J.O.(...), ontsnappen. U en Y.(...) konden terecht bij P.(...), een vriendin van J.O.(...). Jullie bleven er één week, tot J.O.(...) zei dat hij jullie naar een ver afgelegen plaats ging brengen. U vloog – samen met uw zus Y.(...) en jullie vriend J.O.(...) – van Luanda tot Brussel, waar jullie op 2 mei 2011 toekwamen. U diende er op 11 mei 2011 een asielaanvraag in en uw zus M. Y.(...) (CGVS nr. 1115889) op 13 mei 2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde dat de reden waarom u uw land ontvluchtte uitgelegd werden in het interview met uw zus M.(...) Y.(...) (CGVS nr. 1115889) (zie verslag DVZ dd.17/05/2011). Ook toen u door de dossierbehandelaar van het CGVS gevraagd werd of u in Angola nog andere problemen kende dan diegene die uw zus M.(...) Y.(...) reeds in haar interview voor het CGVS op 14 augustus 2012 aflegde, gaf u aan dat Manuel José – de man van uw zus M.(...) Y.(...) – u zeker iets aangedaan zou hebben indien u er zou achterblijven (gehoor CGVS, p.2). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw zus, M.(...) Y.(...) (CGVS nr. 1115889), door het Commissariaat-generaal werd besloten tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan in uw hoofde, voor wat betreft de gedeelde vrees van u en uw zus M.(...) Y.(...), evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zus M.(...) Y.(...) (CGVS nr. 1115889) is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste. Deze beslissing luidt als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst maakte u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk bij J.M.(...) woonde, laat staan dat u een relatie met hem had en u met hem gehuwd was.

U verklaarde dat J.M.(...) u sinds begin 2009 steeds voorbij zag lopen toen u naar school ging en hij vervolgens contact opnam met broers en neven van uw vader en met de familie van uw moeder, omdat hij met u wou zijn. Toen u gevraagd werd of J.M.(...) u voordien nooit had aangesproken, gaf u aan van niet. Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom J.M.(...) niet eerst aan u zou vragen of u een relatie met hem wilde, gaf u aan dat het bij de Bakongo de gewoonte is om eerst naar de familie van de ouders te gaan (gehoor CGVS, p.8). Niet alleen is het een merkwaardige manier om een relatie te beginnen, uw uitleg dat dit bij de Bakongo de gewoonte is gaat bovendien niet op, daar u aangaf dat J.M.(...) van etnie Malange (en dus geen Bakongo) is (gehoor CGVS, p.13). Verder denkt u dat hij van Kimbundu afkomstig is, omdat hij die taal spreekt (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd om de dag van uw huwelijk met J.M.(...) van 's ochtends tot 's avonds te beschrijven, ontweek u de vraag door te stellen dat het een gedwongen huwelijk was en u nooit van hem hield. Toen de vraag herhaald werd, beperkte u uw beschrijving tot wat anderen deden die dag. U gaf enkel aan dat u in het huis zat, dat u veel huilde die dag en dat u zich niet goed voelde. Ook toen de vraag een vierde maal gesteld werd, ontweek u de vraag door te stellen dat het een georganiseerd huwelijk was (gehoor CGVS, p.9). Er kan verwacht worden dat een huwelijksdag een belangrijke indruk nalaat, zeker wanneer het een gedwongen huwelijk betreft. Verder gaf u aan dat u pas op de dag van uw huwelijk (9/9/2009) vernam van uw tante en andere vrouwen, dat u met J.M.(...) moest huwen (gehoor CGVS, p.9), terwijl u later verklaarde dat u reeds van begin 2009 wist dat u met J.M.(...) moest huwen, dat u de dag niet meer wist, maar dat uw tante het vaak zei (gehoor CGVS, p.15). Dat u er niet in slaagt

een gedetailleerde beschrijving te geven van deze dag en u tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende het moment wanneer u voor het eerst vernam dat u met J.M.(...) moest huwen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw huwelijk en samenwonen met J.M.(...).

Toen u gevraagd werd wat uw man in zijn vrije tijd deed, antwoordde u zeer vaag door te stellen dat hij dronken was als hij terug thuis kwam en hij jullie dan sloeg en dat u enkel over zijn executieplannen hoorde. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat hij met M.(...) kaartte, maar u niet weet wat hij buitenshuis deed. Toen u naar de namen van de vrienden van uw man gevraagd werd, gaf u opnieuw aan het niet te weten en u geen contact met hen mocht hebben (gehoor CGVS, p.14-15). U gaf verder aan dat J.M.(...) reeds drie echtgenotes had voor u. Toen u gevraagd werd de namen van de drie andere echtgenotes te geven, noemde u – na lang nadenken – S., A. en V.. Hoewel de drie vrouwen in hetzelfde huis als u woonden, kende u van geen van de vrouwen de achternaam. Toen u naar de etnieën van de vrouwen gevraagd werd, gaf u – na lang nadenken – aan dat S. de Kimbundu etnie had en u het van de andere vrouwen niet wist (gehoor CGVS, p.17). Toen u gevraagd werd hoeveel kinderen uw man J.M.(...) had, gaf u – na lang nadenken – aan dat hij één kind had bij elke vrouw. U kon van slechts twee van de kinderen de naam geven (gehoor CGVS, p.17). Gevraagd naar wat uw broer en zus de hele tijd deden toen jullie bij J.M.(...) woonden, gaf u vaag aan dat ze maar in huis zaten en ze door J.M.(...) geslagen werden (gehoor CGVS, p.15). U gaf verder aan dat de boodschappen gedaan werden door u, uw man, de bedienden samen met een bewaker. Toen u gevraagd werd om de namen van de bedienden te geven, gaf u – na lang nadenken – één naam op. Toen u gevraagd werd om de namen van de andere bedienden te geven, gaf u aan dat er maar één was (gehoor CGVS, p.10). Het komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat u uw verklaringen over het aantal bedienden in functie van de opmerkingen van de interviewer. Verder gaf u aan dat uw man en zijn veiligheidsagenten steeds met u mee naar school gingen. Toen u daarop gevraagd werd wat de namen van zijn veiligheidsagenten waren, gaf u – na lang nadenken – M.(...) als naam op en gaf u aan de achternaam niet te kennen. Toen u gevraagd werd de namen van de andere veiligheidsagenten te geven, ontweek u de vraag door te stellen dat u niet met hen sprak (gehoor CGVS, p.7-8). Indien u werkelijk van 9 september 2009 tot 23 april 2011 – samen met uw jongere broer Carlito en uw zus T.(...) – inwoonde bij J.M.(...) (gehoor CGVS, p.6 en p.21), kan men van u verwachten dat uw kennis betreffende de vrijetijdsbesteding van uw man, de andere echtgenotes en kinderen van uw man, de activiteiten van uw broer en zus, de bedienden en de veiligheidsagenten – personen die allen met u in hetzelfde huis woonden – niet dermate summier is. De onwetendheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw samenwonen met J.M.(...).

U gaf verder aan dat J.M.(...) één van de mensen van de president was en hij voor de politie in de omgeving van de president werkte, maar u had er geen idee van hoe deze eenheid noemde, omdat hij u niet toeliet contact te hebben met anderen, u niet mocht buitenkomen en u moest stoppen met school (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd wat het beroep van uw man is, gaf u aan dat hij politie commandant is. U gaf aan dat hij vaak naar het buitenland reisde, hij de leiding had over een aantal eenheden en hij in de omgeving van de president zat (gehoor CGVS, p.13). U kon echter geen enkele concrete taak noemen die hij moest doen en had er geen idee van waar zijn hoofdkantoor was (gehoor CGVS, p.14). U gaf aan dat u hem vaak plannen over executies hoorde smeden met andere mensen. Toen u gevraagd werd de namen te geven van de mensen met wie hij deze zaken besprak, ontweek u de vraag door te stellen dat het vrienden van hem waren. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan het niet te weten. U gaf aan dat dit was, omdat u niet mocht praten met anderen (gehoor CGVS, p.14). Dit is geen afdoende verklaring, aangezien u wél wist dat het zijn vrienden waren en u hen vaak hoorde praten. Toen u – nadat u een foto van J.M.(...) toonde – gevraagd werd wat de twee strepen op de schouder van zijn uniform betekenen, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd wie de baas van uw man was, gaf u aan enkel te weten dat de president de baas is, maar u nooit eerder op het werk van uw man was. Toen u gevraagd werd over welke eenheden uw man de leiding had, ontweek u de vraag door te stellen dat het in het binnenland was. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u er nooit was en u nooit mocht buitenkomen. Toen gevraagd werd wie zijn directe collega's waren, gaf u ontwijkend aan dat u nooit met hen sprak en u nooit in dezelfde plaats was met hen (gehoor CGVS, p.14). Later gaf u aan dat vooral de collega's van uw man bij jullie op bezoek kwamen, maar u kende geen enkele van hen bij naam, omdat u niet met hen mocht praten (gehoor CGVS, p.19). Verder wist u te vertellen dat uw man – in de periode dat jullie samen waren – één keer naar Zuid-Afrika ging, maar u had er geen idee van waarom hij naar daar ging (gehoor CGVS, p.19). Er wordt van u niet verwacht dat u alle details betreffende het werk van uw echtgenoot J.M.(...) kent, maar bovenstaande erg summiere kennis betreffende zijn werk, zijn taken en zijn collega's ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw huwelijk en samenwonen met J.M.(...). Dat u niet naar buiten mocht is geen afdoende verklaring, aangezien u aangaf dat u gedurende de tijd dat u bij

J.M.(...) woonde naar school kon gaan en jullie ook samen boodschappen deden (gehoor CGVS, p.7 en p.10). Toen u – gelet op bovenstaande talrijke onwetendheden over uw man J.M.(...) – gevraagd werd over J.M.(...) te vertellen, kwam u niet verder dan te zeggen dat het een slechte man was (gehoor CGVS, p.16). Toen de vraag een tweede, een derde en een vierde maal herhaald werd, kon u er enkel aan toevoegen dat u, uw broer en uw zus mishandeld werden, dat hij een crimineel is en dat hij slecht is en de seks beestachtig was (gehoor CGVS, p.16).

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw ontsnapping uit het huis van J.M.(...) ongeloofwaardig zijn en zodoende de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

U gaf aan dat u kon ontsnappen toen uw man J.M.(...) op reis vertrokken was. Toen u gevraagd werd waarheen hij reisde, gaf u vaag aan dat hij naar het binnenland reisde. U kon echter niet zeggen waarheen hij juist reisde (gehoor CGVS, p.20). Toen u gevraagd werd te vertellen over uw ontsnapping, gaf u vaag aan dat jullie 's nachts reisden. Toen u gevraagd werd hoe u kon ontsnappen uit het huis van J.M.(...), gaf u aan dat hij de meeste van zijn bewakers meenam en J.O.(...) – een vriend van uw tantes – u hielp om te vluchten. Toen u gevraagd werd hoe jullie aan de bewakers van J.M.(...) konden ontsnappen, gaf u aan dat hij de bewakers had meegenomen (gehoor CGVS, p.21). Het komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat u uw verklaringen over wat gebeurde op avond van uw ontsnapping in functie van de opmerkingen van de interviewer. Later gaf u aan dat u kon ontsnappen omdat J.M.(...) u de sleutel had gegeven, jullie gewoon naar buiten gingen en de deur dicht trokken (gehoor CGVS, p.21). Ook uw verklaring dat J.M.(...) u de sleutel van het huis zou geven en u gewoon naar buiten kon wandelen is totaal ongeloofwaardig, temeer daar u eerder aangaf dat J.M.(...) te weten kwam dat u wou vluchten, waarop J.M.(...) de bewaker de opdracht gaf om u aan handen en voeten vast te binden (gehoor CGVS, p.10).

Overigens dient te worden opgemerkt dat in het door u neergelegde medisch attest van Dr. De Munter (dd. 20/6/2012) staat dat u niet gehuwd bent en dat uw partner in Engeland woont in het kader van zijn werk (zie administratief dossier). Deze verklaringen zijn niet coherent met de verklaringen die u bij de DVZ en het CGVS aflegde.

Bovendien verklaarde u dat u nooit enig document in eigen handen had toen u de grenscontrole in de luchthaven te België passeerde, maar dat de smokkelaar alles deed, de documenten bijhield en zelf afgaf aan dat checkpoint (gehoor CGVS, p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat elke persoon zijn / haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren. (zie administratief dossier).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-generaal ontving verder een medische attest van Dr. Ramaekers (dd. 13 augustus 2012), waaruit blijkt dat u dat u neurologische problemen en een spraakprobleem hebt. Er wordt in dit attest geen verband gelegd met de door u aangehaalde problemen in het kader van uw asielrelaas, maar integendeel aangehaald dat de problemen perinataal of kort na de geboorte hun oorsprong vonden. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u lijdt aan een chronische aandoening.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn zus M. Y.(...). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 100 078 van 28 maart 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M. Y. (...) verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel en enig voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet)

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij stelt dat het feit dat de relatie van verzoekster verwant was aan seksuele slavernij en dit aan de tegenpartij ontgaan is. De levensomstandigheden van verzoekster kan de eventuele onwetendheden van verzoekster uitleggen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich voor het overige beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de

motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

Terecht stelt de bestreden beslissing dat verzoekster weinig of geen informatie kon geven over haar huwelijksdag, dat zij zich tegenspreekt betreffende het ogenblik dat zij vernam dat zij met haar echtgenoot moest huwen, dat zij weinig informatie kon geven over de bezigheden van haar echtgenoot tijdens zijn vrije tijd, zijn vrienden, zijn echtgenotes, kinderen, de bezigheden van haar broer en zus tijdens haar samenwonen met haar echtgenoot, de namen van de veiligheidsagenten die haar naar school vergezelden, en de bediende(n), die met haar samenwoonde. Ook de omstandigheden van de ontsnapping uit het huis van haar echtgenoot overtuigt niet. Terecht stelt de bestreden beslissing dat het asielrelaas van verzoekster niet doorleefd overkomt en niet overtuigt. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk gemaakt.

Verder stelt de bestreden beslissing: "Overigens dient te worden opgemerkt dat in het door u neergelegde medisch attest van Dr. De Munter (dd. 20/6/2012) staat dat u niet gehuwd bent en dat uw partner in Engeland woont in het kader van zijn werk (zie administratief dossier). Deze verklaringen zijn niet coherent met de verklaringen die u bij de DVZ en het CGVS aflegde." De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dit motief in haar verzoekschrift niet betwist en ook ter zitting geen verweer geeft in dit verband. De schaat zich achter dit motief.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS